Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (první senát)

11. června 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Vzájemná pomoc při vymáhání pohledávek – Směrnice 76/308/EHS – Článek 6 odst. 2 a článek 10 – Směrnice 2008/55/ES – Článek 6 druhý pododstavec a článek 10 – Daňová pohledávka dožadujícího členského státu vymáhaná dožádaným členským státem – Povaha této pohledávky – Pojem ‚výsada' – Započtení uvedené pohledávky s daňovým dluhem dožádaného členského státu"

Ve věci C-19/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Cour de cassation (Belgie) ze dne 20. prosince 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 11. ledna 2019, v řízení

Belgický stát

proti

Pantochim SA, v likvidaci

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), místopředsedkyně Soudního dvora, M. Safjan, L. Bay Larsen a C. Toader, soudci,

generální advokát: G. Hogan,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Pantochim SA, v likvidaci, J. Oosterboschem, avocate,

– za belgickou vládu P. Cottinem a J.-C. Halleuxem, jakož i C. Pochet, jako zmocněnci,

– za španělskou vládu původně A. Rubio Gonzálezem, dále S. Jiménezem Garcíou, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi M. Wilderspinem, jakož i J. Jokubauskaitė a C. Perrin, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 14. ledna 2020,

* Jednací jazyk: francouzština.

vydává tento

Rozsudek

1 Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 6 odst. 2 a článku 10 směrnice Rady 76/308/EHS ze dne 15. března 1976 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z operací, které jsou součástí systému financování Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu, zemědělských dávek a cel (Úř. věst. 1976, L 73, s. 18; Zvl. vyd. 02/01, s. 44), jakož i čl. 6 druhého pododstavce a článku 10 směrnice Rady 2008/55/ES ze dne 26. května 2008 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z některých dávek, cel, daní a jiných opatření (Úř. věst. 2008, L 150, s. 28).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi belgickým státem a společností Pantochim SA, v likvidaci, ve věci započtení pohledávky této společnosti vůči tomuto členskému státu s dluhem této společnosti vůči německému státu.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 76/308

3 První až třetí a osmý bod odůvodnění směrnice 76/308 uváděly:

„vzhledem k tomu, že v současné době nemůže být pohledávka, pro kterou doklad o vymahatelnosti vydaly orgány jednoho členského státu, vymáhána v jiném členském státě;

vzhledem k tomu, že působnost vnitrostátních předpisů týkajících se vymáhání pohledávek je omezena na území daného státu, což je samo o sobě překážkou ve vytvoření a fungování společného trhu; že tento stav neumožňuje úplně a spravedlivě používat předpisy Společenství, zejména v oblasti společné zemědělské politiky, což usnadňuje podvodné praktiky;

vzhledem k tomu, že je proto nezbytné přijmout společná pravidla o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek;

[…]

vzhledem k tomu, že je-li dožádaný orgán požádán o vymáhání pohledávky na účet dožadujícího orgánu, musí mít možnost, pokud to umožňují platné předpisy členského státu, ve kterém má sídlo a se souhlasem dožadujícího orgánu, poskytnout dlužníkovi lhůtu k zaplacení nebo povolit splácení ve splátkách; že případné úroky vyplývající z poskytnutí těchto platebních podmínek musí být převedeny do členského státu, ve kterém má sídlo dožadující orgán“.

4 Podle článku 1 směrnice 76/308 stanovila tato směrnice pravidla, která musí obsahovat právní a správní předpisy členských států s cílem zajistit v každém členském státě vymáhání pohledávek, které spadají do působnosti této směrnice a vznikly v jiném členském státě.

5 Článek 6 uvedené směrnice stanovil:

„1. Na žádost dožadujícího orgánu vymáhá dožádaný orgán v souladu s právními a správními předpisy týkajícími se vymáhání obdobných pohledávek vzniklých v členském státě, ve kterém má dožádaný orgán sídlo, pohledávky, pro které byl vydán doklad o vymahatelnosti.

2. Za tímto účelem je s každou pohledávkou, která je předmětem žádosti o vymáhání, zacházeno jako s pohledávkou členského státu, ve kterém má sídlo dožádaný orgán, s výhradou článku 12.“

6 Článek 9 této směrnice, ve znění směrnice Rady 2001/44/ES ze dne pátek 15. června 2001 (Úř. věst. 2001, L 175, s. 17; Zvl. vyd. 02/12, s. 27), stanovil:

„1. Pohledávky se vymáhají v měně členského státu, ve kterém má sídlo dožádaný orgán. Dožádaný orgán poukáže dožadujícímu orgánu celou výši pohledávky, kterou vymůže.

2. Dožádaný orgán může, umožňují-li to právní a správní předpisy platné v členském státě, ve kterém má sídlo, po poradě s dožadujícím orgánem poskytnout dlužníkovi lhůtu k zaplacení nebo mu povolit placení ve splátkách. Úroky, které dožádaný orgán vybere na základě odložení platby, rovněž poukáže členskému státu, ve kterém má sídlo dožadující orgán.

[…]“

7 Článek 10 směrnice 76/308 stanoví:

„Pohledávky, které mají být vymáhány, nejsou předmětem přednostního zacházení [předmětem výsady] v členském státě, ve kterém má sídlo dožádaný orgán.“

8 Článek 10 směrnice 76/308 ve znění směrnice 2001/44 zněl takto:

„Odchylně od čl. 6 odst. 2 nejsou pohledávky, které mají být vymáhány, nezbytně předmětem přednostního zacházení [předmětem výsad] jako obdobné pohledávky vzniklé v členském státě, ve kterém má sídlo dožádaný orgán.“

Směrnice 2008/55

9 Body 1 a 10 odůvodnění směrnice 2008/55 uváděly:

„(1) Směrnice [76/308] […] byla několikrát podstatně změněna […]. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by uvedená směrnice měla být kodifikována.

[…]

(10) Je-li dožádaný orgán požádán o vymáhání pohledávky na účet dožadujícího orgánu, měl by mít možnost, pokud to umožňují platné předpisy členského státu, ve kterém má sídlo a se souhlasem dožadujícího orgánu, poskytnout dlužníkovi lhůtu k zaplacení nebo povolit splácení ve splátkách. Případné úroky vyplývající z poskytnutí těchto platebních podmínek by měly být převedeny do členského státu, ve kterém má sídlo dožadující orgán.“

10 Podle článku 1 směrnice 2008/55 stanovila tato směrnice pravidla, která musí obsahovat právní a správní předpisy členských států s cílem zajistit v každém členském státě vymáhání pohledávek spadajících do působnosti této směrnice, které vzniknou v jiném členském státě.

11 Článek 6 této směrnice stanovil:

„Na žádost dožadujícího orgánu vymáhá dožádaný orgán v souladu s právními a správními předpisy týkajícími se vymáhání obdobných pohledávek vzniklých v členském státě, ve kterém má dožádaný orgán sídlo, pohledávky, pro které byl vydán doklad o vymahatelnosti.

Za tímto účelem je s každou pohledávkou, která je předmětem žádosti o vymáhání, zacházeno jako s pohledávkou členského státu, ve kterém má sídlo dožádaný orgán, s výjimkou případů, kdy se použije článek 12.“

12 Článek 10 uvedené směrnice stanovil:

„Odchylně od čl. 6 druhého pododstavce nejsou pohledávky, které mají být vymáhány, nezbytně předmětem přednostního zacházení [předmětem výsad] jako obdobné pohledávky vzniklé v členském státě, ve kterém má sídlo dožádaný orgán.“

Belgické právo

13 Směrnice 76/308 byla do belgického práva provedena zákonem ze dne 20. července 1979 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek týkajících se některých dávek, cel, daní a dalších opatření (*Moniteur belge* ze dne 30. srpna 1979, s. 9457).

14 Článek 12 tohoto zákona, ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „zákon ze dne 20. července 1979“), stanoví:

„Dožádaný belgický orgán provádí vymáhání, které požaduje zahraniční dožadující orgán, jako by se jednalo o pohledávky vzniklé v [Belgickém] království.“

15 Znění článku 15 zákona ze dne 20. července 1979 bylo následující:

„Pohledávky, které mají být vymáhány, nepodléhají žádné výsadě.“

16 Článek 334 programového zákona ze dne 27. prosince 2004 (*Moniteur belge* ze dne 31. prosince 2004, s. 87006), ve znění použitelném do 7. ledna 2009, stanovil:

„Veškeré částky, které mají být vráceny nebo vyplaceny dlužníkovi v rámci použití právních předpisů o daních z příjmů a obdobných daní, dani z přidané hodnoty nebo na základě ustanovení občanského práva týkajících se vydání bezdůvodného obohacení, může příslušný úředník bez dalších formalit započíst s platbou srážkových daní, daní z příjmů či obdobných daní, daní z přidané hodnoty, jistinou, dodatky a výnosy, správními nebo daňovými pokutami, úroky nebo poplatky, které tento dlužník musí zaplatit, pokud nejsou nebo již nejsou sporné.

Předchozí pododstavec se použije i v případě zajištění, postoupení, převodu, souběhu pohledávek nebo insolvenčního řízení.“

17 Článek 334 programového zákona ze dne 27. prosince 2004, ve znění článku 194 programového zákona ze dne 22. prosince 2008 (*Moniteur belge* ze dne 29. prosince 2008, s. 68649), použitelný od 8. ledna 2009, stanovil:

„Veškeré částky, které mají být vráceny nebo vyplaceny osobě buď v rámci použití daňových právních předpisů, které spadají do pravomoci service public fédéral Finances (federální finanční veřejná správa) nebo jejichž výběr a vymáhání zajišťuje tato federální veřejná správa, nebo na základě ustanovení občanského práva týkajících se vydání bezdůvodného obohacení, může příslušný úředník bez dalších

formalit a podle volného uvážení započíst s platbou částek, která tato osoba dluží na základě dotčených daňových právních předpisů nebo s vypořádáním daňových či nedaňových pohledávek, jejichž výběr a vymáhání zajišťuje federální finanční veřejná správa prostřednictvím nebo podle právního předpisu majícího sílu zákona. Toto započtení se vztahuje pouze na nespornou část pohledávek vůči této osobě.

Předchozí pododstavec se použije i v případě zajištění, postoupení, souběhu pohledávek nebo insolvenčního řízení.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

18 Rozsudkem tribunal de commerce de Charleroi (obchodní soud v Charleroi, Belgie) ze dne 26. června 2001 vstoupila společnost Pantochim do likvidace.

19 V rámci této likvidace přihlásil belgický stát přednostní pohledávku v oblasti daně z přidané hodnoty (DPH), kterou Pantochim zaplatila v plné výši, jakož i pohledávku německého státu ve výši 634 257,50 eura včetně DPH a úroků, která byla připuštěna do pasiv společnosti jako nezajištěná pohledávka.

20 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že tato pohledávka německého státu byla předmětem žádosti o pomoc při vymáhání pohledávky tímto členským státem a nebyla vznesena žádná námitka k existenci a správnosti této žádosti.

21 Společnost Pantochim má vůči belgickému státu pohledávku vyplývající z použití ustanovení v daňové oblasti, kterou tento stát zamýšlí započíst na základě článku 334 programového zákona ze dne 27. prosince 2004 s výše uvedenou pohledávkou německého státu.

22 Společnost Pantochim toto započtení napadla a obrátila se na tribunal de première instance du Hainaut, division de Mons (soud prvního stupně v Hainaut, oddělení Mons, Belgie), který rozhodl, že belgický stát není z právního hlediska oprávněn provést takové započtení.

23 Rozsudkem ze dne 27. června 2016 cour d’ appel de Mons (odvolací soud v Mons, Belgie) toto rozhodnutí potvrdil a uložil belgickému státu, aby společnosti Pantochim zaplatil částku 502 991,47 eura navýšenou o úroky.

24 Belgický stát podal proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu, Cour de cassation (kasační soud, Belgie).

25 Za těchto podmínek se Cour de cassation (kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být ustanovení, [podle něhož] je s pohledávkou, která je předmětem žádosti o vymáhání, ‚zacházeno jako s pohledávkou členského státu, ve kterém má sídlo dožádaný orgán‘, jak je stanoveno v čl. 6 [druhém pododstavci] směrnice [2008/55], který nahradil čl. 6 odst. 2 směrnice [76/308], vykládáno v tom smyslu, že pohledávka dožadujícího státu má být považována za pohledávku dožádaného státu, takže pohledávka dožadujícího státu získává postavení pohledávky dožádaného státu?

2) Musí být pojem ‚výsada‘ uvedený v článku 10 směrnice [2008/55] a před kodifikací v článku 10 směrnice [76/308] vykládán jako přednostní právo spojené s pohledávkou, které jí přiznává právo přednosti před ostatními pohledávkami v případě souběhu pohledávek, nebo jako jakýkoli mechanismus, který v případě souběhu pohledávek vede k přednostnímu uhrazení pohledávky?

Musí být možnost provést započtení v případě souběhu pohledávek, kterou má daňová správa za podmínek stanovených v článku 334 programového zákona ze dne 27. [prosince] 2004, považována za výsadu ve smyslu článku 10 výše uvedených směrnic?“

K předběžným otázkám

K první otázce

26 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 6 odst. 2 směrnice 76/308 a čl. 6 druhý pododstavec směrnice 2008/55 musí být vykládány v tom smyslu, že pohledávka dožadujícího členského státu se považuje za pohledávku dožádaného členského státu a získává postavení pohledávky tohoto státu.

27 Úvodem je třeba připomenout, že směrnice 76/308 a směrnice 2008/55, kterých se týkají předběžné otázky, byly sice zrušeny, avšak v době rozhodné z hlediska skutkového stavu sporu v původním řízení byly v platnosti. Jak totiž vyplývá ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, belgický stát tím, že zaplatil pohledávku německého státu, která je předmětem žádosti o vymáhání dotčené ve věci v původním řízení, započetl různé daňové pohledávky, které byla Pantochim oprávněna uplatnit u belgické daňové správy od 1. ledna 2005 do 20. dubna 2009.

28 Podle článku 6 odst. 2 směrnice 76/308 a čl. 6 druhého pododstavce směrnice 2008/55, které musí být vykládány ve spojení s čl. 6 odst. 1 směrnice 76/308 a čl. 6 prvním pododstavcem směrnice 2008/55, je-li pohledávka předmětem žádosti o vymáhání, je s touto pohledávkou zacházeno „jako“ s pohledávkou dožádaného členského státu, přičemž tento stát musí provést vymáhání této pohledávky podle právních a správních předpisů použitelných pro vymáhání podobných pohledávek tohoto členského státu.

29 Ze samotného znění čl. 6 odst. 2 směrnice 76/308 a čl. 6 druhého pododstavce směrnice 2008/55 tedy vyplývá, že pohledávka, která je předmětem žádosti o vymáhání, nezískává postavení pohledávky dožádaného členského státu, ale že je s ní „zacházeno jako“ s pohledávkou tohoto státu pouze za účelem jejího vymáhání tímto státem, který je nucen uplatnit příslušné pravomoci a postupy stanovené podle právních a správních předpisů, které se vztahují na pohledávky týkající se stejných či obdobných práv, daní nebo poplatků v jeho právním řádu (obdobně viz rozsudek ze dne 26. dubna 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, bod 48).

30 I když je tedy podle těchto ustanovení dožádaný členský stát pro účely vymáhání pohledávky, která je předmětem takové žádosti, povinen zacházet s posledně uvedenou pohledávkou stejným způsobem jako s vlastními pohledávkami (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. ledna 2010, Kyrian, C-233/08, EU:C:2010:11, bod 43), neznamená to postoupení dotyčné pohledávky dožadujícího členského státu dožádanému členskému státu. Jak uvedl generální advokát v bodě 35 svého stanoviska, tato pohledávka zůstává z hmotněprávního hlediska pohledávkou dožadujícího členského státu, která je odlišná od pohledávek dožádaného členského státu.

31 Tento výklad je rovněž podpořen zněním článku 10 směrnice 76/308, ve znění směrnice 2001/44, a zněním článku 10 směrnice 2008/55, podle nichž pohledávky, které mají být vymáhány, nejsou nezbytně předmětem výsad jako obdobné pohledávky vzniklé v dožádaném členském státě.

32 Z článku 9 směrnice 76/308, ve znění směrnice 2001/44, a z článku 9 směrnice 2008/55 rovněž vyplývá, že pohledávka dožadujícího členského státu vymožená dožádaným členským státem, nezískává postavení pohledávky dožádaného členského státu, neboť podle těchto ustanovení je dožádaný členský stát povinen poukázat dožadujícímu členskému státu celou výši pohledávky, kterou vymohl, jakož i případně úroky dlužné z titulu poskytnutí lhůty splatnosti.

33 Kromě toho z bodu 8 odůvodnění směrnice 76/308 a z bodu 10 odůvodnění směrnice 2008/55 vyplývá, že záměrem unijního normotvůrce bylo, aby dožádaný členský stát vymáhal pohledávku „na účet“ dožadujícího členského státu.

34 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 6 odst. 2 směrnice 76/308 a čl. 6 druhý pododstavec směrnice 2008/55 musí být vykládány v tom smyslu, že pohledávka dožadujícího členského státu se nepovažuje za pohledávku dožádaného členského státu a nezískává postavení pohledávky posledně uvedeného státu.

K druhé otázce

35 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda článek 10 směrnice 76/308 a článek 10 směrnice 2008/55 musí být vykládány v tom smyslu, že pojem „výsada“ uvedený v těchto ustanoveních odkazuje na přednostní právo spojené s pohledávkou, které jí přiznává právo přednosti ve vztahu k ostatním pohledávkám v případě souběhu pohledávek, nebo jakýkoli mechanismus, který vede v případě souběhu pohledávek k přednostnímu uhrazení této pohledávky. Tento soud se rovněž táže, zda článek 10 směrnice 76/308 a článek 10 směrnice 2008/55 musí být vykládány v tom smyslu, že možnost provést započtení v případě souběhu pohledávek, kterou má daňová správa dožádaného členského státu, představuje „výsadu“ ve smyslu těchto ustanovení.

36 Je třeba uvést, že směrnice 76/308 a 2008/55 nedefinují výraz „výsada“ ani za tímto účelem neobsahují odkaz na právo členských států.

37 Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být znění ustanovení unijního práva, které za účelem vymezení svého smyslu a rozsahu výslovně neodkazuje na právo členských států, zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba nalézt s přihlédnutím ke kontextu tohoto ustanovení a k cíli sledovanému dotčenou právní úpravou (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. října 2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, bod 44, a ze dne 16. listopadu 2017, Kozuba Premium Selection, C-308/16, EU:C:2017:869, bod 38).

38 Pokud jde o cíl sledovaný směrnicemi 76/308 a 2008/55, je třeba připomenout, že tyto směrnice v souladu s jejich článkem 1 stanoví společná pravidla týkající se vzájemné pomoci s cílem zajistit v každém členském státě vymáhání pohledávek spadajících do působnosti těchto směrnic, které vzniknou v jiném členském státě.

39 Z prvního až třetího bodu odůvodnění směrnice 76/308 vyplývá, že jejím cílem je odstranit překážky ve vytvoření a fungování společného trhu vyplývající z územního omezení působnosti vnitrostátních právních předpisů v oblasti vymáhání pohledávek (rozsudek ze dne 18. října 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, bod 45).

40 Tato směrnice tak stanoví opatření pomoci ve formě poskytování informací potřebných při vymáhání, doručování aktů adresátovi, jakož i ve formě vymáhání pohledávek, na které se vztahuje doklad o jejich vymahatelnosti (rozsudek ze dne 18. října 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, bod 46).

41 Pokud jde o kontext dotyčných ustanovení, je třeba připomenout, že článek 10 uvedené směrnice stanoví, že pohledávky, které mají být vymáhány, nejsou předmětem výsad v dožádaném členském státě. Stanoví tak pravidlo, podle kterého výsady přiznané pohledávkám dožádaného členského státu nejsou přiznány pohledávkám, které jsou předmětem žádosti o vymáhání.

42 Tento článek 10 byl změněn směrnicí 2001/44 a poté nahrazen článkem 10 směrnice 2008/55. Tyto směrnice zavedly na základě výjimky z tohoto pravidla možnost dožádaného členského státu přiznat uvedené výsady pohledávkám dožadujícího členského státu.

43 Tato ustanovení podporují skutečnost, že i když, jak bylo uvedeno v bodech 28 až 30 tohoto rozsudku, se s těmito pohledávkami musí pro účely jejich vymáhání zacházet stejně jako s pohledávkami dožádaného členského státu, jsou nicméně odlišné od těchto pohledávek a nejsou v zásadě předmětem výsad v tomto členském státě.

44 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba zvolit široké pojetí pojmu „výsada“ uvedeného ve zmíněných ustanoveních, které zahrnuje všechny mechanismy, které dožádanému členskému státu umožňují v případě souběhu pohledávek přednostní nebo prioritní uhrazení jeho pohledávek na základě výjimky ze zásady rovnosti věřitelů.

45 Pokud jde o možnost započtení dotčenou ve věci v původním řízení, kterou má belgická daňová správa ve vztahu ke svým daňovým pohledávkám, údaje poskytnuté předkládajícím soudem neumožňují určit, zda využití této možnosti umožňuje této správě v případě souběhu pohledávek získat přednostní nebo prioritní uhrazení jejích pohledávek, nebo zda představuje mechanismus započtení podle obecného práva.

46 V případě, že by uvedená možnost představovala mechanismus započtení podle obecného práva, jenž má zjednodušit postup vymáhání pohledávky, aniž by belgickému státu bylo přiznáno přednostní či prioritní právo za účelem uhrazení jeho pohledávek nebo jakákoliv výsada odchylující se od zásady rovnosti věřitelů, měla by být považována za možnost, na kterou se vztahuje článek 6 směrnice 76/308 a článek 6 směrnice 2008/55, takže tento stát by měl rovněž využít této možnosti za účelem vymáhání pohledávek jiného členského státu, které jsou předmětem žádosti o vymáhání podle těchto směrnic.

47 V opačném případě, kdy by využití možnosti započtení dotčené ve věci v původním řízení vedlo k tomu, že by belgickému státu bylo přiznáno takové přednostní nebo prioritní právo, které by ostatní věřitelé neměli, by tato možnost představovala jako výjimka ze zásady rovnosti věřitelů v případě souběhu pohledávek „výsadu“ ve smyslu článku 10 směrnice 76/308 a článku 10 směrnice 2008/55.

48 V takovém případě by belgický stát nemohl využít uvedené možnosti pro účely vymáhání pohledávek jiného členského státu, které jsou předmětem žádosti o vymáhání podle těchto směrnic, neboť z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podle článku 15 zákona ze dne 20. července 1979 nepodléhají pohledávky, které mají být vymáhány, žádné výsadě.

49 V každém případě je třeba zdůraznit, že dožádaný členský stát může využít takovou možnost započtení, jako je možnost dotčená ve věci v původním řízení, pouze ve prospěch dožadujícího členského státu.

50 Za těchto podmínek je třeba odpovědět na druhou otázku, že:

– článek 10 směrnice 76/308 a článek 10 směrnice 2008/55 musí být vykládány v tom smyslu, že pojem „výsada“ uvedený v těchto ustanoveních odkazuje na jakýkoli mechanismus, který vede v případě souběhu pohledávek k přednostnímu uhrazení pohledávky;

– článek 10 směrnice 76/308 a článek 10 směrnice 2008/55 musí být vykládány v tom smyslu, že možnost dožádaného členského státu provést započtení v případě souběhu pohledávek, představuje výsadu ve smyslu těchto ustanovení, pokud využití této možnosti vede k přiznání tomuto členskému státu přednostního nebo prioritního práva za účelem uhrazení jeho pohledávek, které ostatní věřitelé nemají, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

51 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) **Článek 6 odst. 2 směrnice Rady 76/308/EHS ze dne 15. března 1976 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z operací, které jsou součástí systému financování Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF), zemědělských dávek a cel, jakož i čl. 6 druhý pododstavec směrnice Rady 2008/55/ES ze dne 26. května 2008 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z některých dávek, cel, daní a jiných opatření musí být vykládány v tom smyslu, že pohledávka dožadujícího členského státu se nepovažuje za pohledávku dožádaného členského státu a nezískává postavení pohledávky posledně uvedeného státu.**

2) **Článek 10 směrnice 76/308 a článek 10 směrnice 2008/55 musí být vykládány v tom smyslu, že:**

   – **pojem „výsada“ uvedený v těchto ustanoveních odkazuje na jakýkoli mechanismus, který vede v případě souběhu pohledávek k přednostnímu uhrazení pohledávky;**

   – **možnost dožádaného členského státu provést započtení v případě souběhu pohledávek, představuje výsadu ve smyslu těchto ustanovení, pokud využití této možnosti vede k přiznání tomuto členskému státu přednostního nebo prioritního práva za účelem uhrazení jeho pohledávek, kterou ostatní věřitelé nemají, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.**

Podpisy.